

Nustebinta Dievo

Celina, 23 metų kinietė, studijuoja Austrijoje. Nori tapti pianiste. Po asmeninės tragedijos išgyvenimo, ji atrado naujus draugus, ir kelią pas Dievą, studentų rezidencijoje, Vienoje.

2010-11-26

Kai atvykau į Europą 2003 metais iš Lanzhou, Kinijos respublikos, nesitikėjau, kad tai ves ne tik į svarbų mano profesinio gyvenimo plėtojimąsi, bet į viso gyvenimo pasikeitimą.

Svajonė tampa tikrove: Viena

Pianino praktikavimas - iki trylikos valandų per dieną! Štai koks mano gyvenimas buvo, ir gyvenimai daugybės kitų jaunų kinų, kurie nori siekti muzikinės karjeros. Mano tikslas buvo didelis: aš norėjau laimėti muzikines varžybas, kurių prizas buvo studijos Vienos muzikos konservatorijoje. Ir man pasisekė. Aš buvau apdovanota bilietu į „Muzikos miestą“ kartu su tuo metu savo vaikinu, labai talentingu fleitininku. Mes turėjome netgi rimtesnius planus ateičiai, kartu ir galvojome apie santuoką.

Bet tai neturėjo įvykti. Kai mes sugrįžome į Kiniją atostogų metu, jis žuvo auto įvykyje. Tai buvo didelis šokas man. Bet Dievo kelius dažnai, bent pradžioje, yra nelengva suprasti. Aš vis dar prisimenu patarimą, kurį kai kurie mano mamos krikščionys draugai davė

man: „Išlaikyk savo tikėjimą Dievu.“
Bet aš pati nebuvo pakrikštyta.

Währing — nauji namai

Kai sugrižau į Vieną aš ieškojau vietos apsistoti ir radau kambarį Währing studentų rezidencijoje merginoms. Rezidencija vedama Opus Dei žmonių. Tai man buvo didžiulė ir gera sėkmė. Čia aš atradau stiprią paramą mano muzikos studijoms, tuo pačiu suprasdama, kad visa mano gyvenimo prasmė negalėjo būti tik mano profesinė karjera. Repetavimas visą dieną ir koncertavimas negalėtų būti visa tai, kas vyksta gyvenime.

Mano vaikino mirtis vedė mane paklausti savęs daugybės klausimų. Aš pradėjau ieškoti ir stengtis iš visų jėgų dėl Dievo. Mano susidūrimas su mirtimi sugrąžino mane lėtai atgal į gyvenimą. Kartu su mano draugėmis rezidencijoje aš eidavau į ekskursijas, aš išmokau Vokiečių

kalbos, mes prižiūrėjome sodą ir namą. Man daugiau nebereikėjo praktikuoti negailestingai trylika valandų per dieną. Kelias buvo ilgas. Turėjau atsisakyti savo senų įpročių. Nustojau konsultuoti horoskopus mano ateities paieškoms, ir nusprendžiau paimti savo gyvenimą į savo rankas ir su Dievo pagalba vesti jį teisingu keliu. Aš augau savo pasitikėjime Dievu, kuris visada buvo ten dėl manęs ir kuriam aš stengiausi paversti kiekvieną savo praktikos užsiėmimą į iškilmingą koncertą Jo garbei.

Gilus džiaugsmas ir taika

Norėjau sužinoti daugiau apie katalikų tikėjimą, ir rezidencijoje gavau atsakymus į savo klausimus. Po kruopštaus pasiruošimo ir katalikų tikėjimo bei jo gyvenimo būdo patikrinimo, aš buvau pakrikštyta rezidencijos koplyčioje per 2005 metų Velykų Vigiliją. Visi

padėjo man pasiruošti. Mes ėjom kartu surasti krikšto žvakę ir baltą suknelę, ir taip pat porą auskarų. Aš nešioju šiuos auskarus kiekviename koncerte kaip atminimą pačio svarbiausio momento mano gyvenime. Didelis tikėjimas ir džiaugsmas užtvindė mano sielą. Ir gili ramybė atėjo į mano gyvenimą.

Tuo tarpu aš studijuojau su profesorium Linzo mieste. Aš žinau, kad mano naujas gyvenimas tikėjimu turi būti atnaujintas kasdien. Kad atrasčiau Kristų savo kasdieniniame gyvenime aš skaitau evangeliją, praleidžiu kažkiek laiko pasikalbėdama su Dievu ir einu reguliariai sakramentų. Linze susitinku su keletu draugų iš Opus Dei, kad atrasčiau padrąsinimą nuosekliam tikėjimo gyvenimui. Mano naujo gyvenimo motto: Dievas yra tikra pagalba!

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/nustebinta-dievo/](https://opusdei.org/lt-lt/article/nustebinta-dievo/)
(2026-03-20)